Kui mitto Wagga ôhkab ello otsa-
ni siin kibbeda murre ja wallo al — igga
rôôm lôôb kôrwale temma eest. Agga kui
surm lahhutust teeb, siis selletab ta nähha,
et iggast murrest ja waewast se iddo olli
tousnud, mis temma iggawest ônne kaswa-
ma pani. — Sammasuggune luggu on
ka selle rõmoga, mis siin õige inimenne
tunneb. Eest sõbrusse ja armastusse rôôm
on taewa ello sädde, mis hinged Loja pole
sadab, ja igga lusti-piddaminne, mis pat-
tust ei tulle, ja pattuks ei jä, on jälle
kui tänno-ohwer, mis südda Lojale toob.
Agga ei olle keddagi siin, kes lõpsi järge ôn-
ne sisse jääb — essite siis, kui hing
ihho paeltest lahti on sanud, same nende
ma-ilmade kohta, kus seddasinnast mad-
dalat ello ennam ei olle. Eest essimessed
asjad on siis môda läinud.

Ardo Jaan ellas mitto ja mitto aega kui
kulus mees, ja wagga inimesse rôôm tôs-
tis temma süddant. Siis aiasid âpperdus-
sed ta joudo komale, ja murre woitis rô-
mud ärra, senni kui Willemi taggasi-tul-
leminne keik jälle kohhendas — agga Jum-
malast ta ei tagganend ellades. Sepär-
rast pärris ta nüüd ônsat hingamist,
ello murrest ja tôôst, omma moriga laste
wahhel kôndides. Sest iggaühhe meel ol-
li hea, kelle jure nad tullid, ja nende tark
nou juhhatas ikka weel noremaid; nenda,
et keik külla neid auustas.

Agga kui Ardo Jaan tundis, et surm
peäle kippus, kursus ta ommad lapsed, ja
nende lapsed enese ette. Ja kui need tul-
lid, istus wanna moor temma wodi kôr-
was ja mori kôrwas Jani kaksik-wend Tomas
ja wanna issa räkis seddawisi: „Ma ollen mitto
näinud — ollen rikkas ja waene olnud —
ollen rõmustellend ja nutnud — ollen inni-
meste armastust ja nende wihha katsund;
agga ikka ma ollen tähhele pannud, et kui
kaua innimesse käsi hästi käib, siis tul-
leb wallatus mele. — Minna ollen in-
nimesi näinud, hilpudes leiwa palukest
otsiwad, ja kui nad leiwa peäle said, jäi

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1809, lk. 29